

ריבקה אינה מאמינה בדמועות

מכשיר אחר שיתמוך בו. הוא היה ממש חנוט בתוך המכשירים. אבל בעיניי שול ראו רצון לחיות. "הוא ממש שבה את ליבי. הוא היה מוכשר, והיה לו המון שכל. אחרי כל הטיפולים הוא נפטר. היה לי נורא קשה עם זה."

בית משלה

לפני שנתיים הגיע לארץ מהנרס בריטי כדי לתכנן לה את העגלה הנוסעת. אחרי הביקור כאן הוא הזמין אותה לאנגליה, כדי שיוכל להתאים את העגלה למידותיה המדוייקות.

סיירו לי במטוס שלושה מקומות ישיבה. שכבתי עליהם והרגשתי נהדר. איזה הרגשה כייפית! לא האמנתי שאני בשמיים, זה נראה לי משהו אדיר. להיות למעלה, רחוקה מכל העולם, ורואה את העננים מקרוב.

"ביקרתי שם במסיואונים ובהצגות, זה עשה לי חשק לטייל עוד בעולם.

"היום העגלה עושה לי המון בעיות. היא מתקלקלת לעיתים תכופות, וגורמת לי לעוגמת-נפש גדולה. פעם, כשלא היתה לי עגלה, ידעתי שאני לא זווה, והוהו עכשיו, אחרי שהתרגלתי, כשהעגלה מתקלקלת, זו הרגשה נוראה.

"לא מזמן התקלקל המנוע. יותר מחודש עבר, ולא תיקנו אותו. התקשרתי בכבי ואמרת שישנתי הלימודים באוניברסיטה נפתחת, ואני לא אוכל להתחיל ללמוד בלי העגלה. רק אז תיקנו לי אותה."

ריבקה אומרת שהיתה רוצה לעזוב את המוסד לדירה משלה. "אני יודעת שזה יהיה קשה, בלי שותף לא אוכל להסתדר. גם מבחינה כלכלית זה יהיה לא-קל. אולי אתן שיעורים פרטיים, וכך ארוויח כסף.

"למה אני רוצה לעזוב את המוסד? אני כבר בת 20, זה לא נעים להיות עם עוד ארבע בנות בחדר. אני רוצה פרטיות, חיים משלי.

"קשה גם לחיות בסביבה של נכים. אני מנסה כל הזמן ליצור קשר עם אנשים בריאים. כשנמצאים עם נכים, אז חיים כל הזמן בתוך המעגל הזה של הנכות, לא יוצאים ממנו."

בלי אלוהים

על המראה המטופח שלה היא אומרת: "צורה חיצונית היא כרטיס-הביקור של כל כך-נאדם, ובטח של נכה. לאנשים יש רתיעה ראשונית מנכה, ולכן חשוב לי להיראות טוב.

"אני קונה המון בגדים. תמיד כשאני באה הביתה לביקורים, אבא צועק עלי: "הארון שלך מפוצץ מבגדים, כשביל מה את צריכה כליכר הרבה?" "להתלבש אני יכולה כמעט לנדר, צריכה רק קצת עזרה. במשך השנים לומרים להתגבר על הפעולות היום-יומיות בעזרת כל מיני טכניקות.

"פעם הייתי נוהגת לבקש בקשות מאלוהים, היא מודה. "היום לא. אני לא מאמינה באלוהים. אבל זה לא קשור למצב שלי, היא ממחרת להבהיר, נכון שחלק מאי-האמונה זה בגלל חוסר-הצדק בעולם, אבל זה לא עיקר הסיבה. אני הגעתי למסקנה זו אחרי שקראתי ספרים על הנושא."

על העתיד היא אומרת: "הייתי רוצה להתחתן וללדת ילדים. המחלה שלי היא לא בגנים, ואין סיכויים שהיא תעבור ללאה. אני רוצה להתחתן עם כך-נאדם בריא. נכה אחד בבית זה מספיק, לא?"

למרות הריאליזם, האחיה במצבי אות, גם אם היא קשה ומכאיבה, ההתקדמות בלי שמץ של רחמים עצמיים, האם אינה שוקעת לפעמים בכל זאת בחלומות?

"לא. אין לי שום חלומות. יש לי שאיפות, ואני אנשים אותן!" לבסוף היא מוכנה להודות, "יש רק חלום שתימצא תרופה למחלה שלי." ואחרי-כך, בקול קטן: "אני יודעת שלא!"

"מה אומרים? ברר-יכלל אני שומעת לחישות בסיגנון שלי: מיסכנה, כליכר יפה ונכה." "שיגירו. יש גם כאלה שלא מבינים למה אני על מיטה נוסעת, ומבקשים ממני סיכוב. לאלה אני אומרת: כבקשה. רוצים להתחלף איתי?"

חבר בן 3

כשהיתה בת 15, גיבשה לעצמה החלטה לעבור למוסד אלון. הבנתי שאם אני אשאר בבית לא ייצא ממני כלום. הרגשתי שאני דורכת במקום, ולא מתקדמת.

"אמא ואבא נורא לא רצו שאעזוב למוסד. אמא, כמו כל אמא, היו לה הסיבות האמהיות הרגילות. אבא הסכים לבסוף ואמר שאני צריכה



ריבקה בחדרה במוסד

הימים הראשונים במוסד היו נוראים. למרות הקשיים, החלטתי להישאר.

לעשות מה שטוב לי. אני הייתי נחושה בדעתי לעבור. את הימים הראשונים כאן אני זוכרת כמעורפל. היה לי בלאגן. העבירו אותי ממחלקה למחלקה. היה לי נורא קשה. פיתאום לעבור מהבית המפנק, מהחרר הפרטי שלי, לחרר עם ארבע ילדות. האמא הצמודה, שדאגה תמיד, היתה חוקרת-חוק ממני.

"חוץ מזה גם לא הסתדרתי עם הילדים האחרים. הייתי סנוכית. הימים הראשונים היו נוראים. הייתי מדברת המון בטלפון עם ההורים. אבל למרות הקשיים, החלטתי שאני נשארת כאן. עם הזמן גם התחלתי להתרגל למקום, ולהכיר ילדים אחרים."

או עוד לא היתה לה המיטה הנוסעת. היא שכבה מרותקת למיטתה, בלי יכולת לזוז. רצייתי מאוד ללמוד, אז סידרו לי טלפון מיוחד לכיתה בבית-ספר רגיל. ככה למדתי, היה קשה מאוד ללמוד בצורה כזאת, ואחרי תקופה נשברתי מזה. הבנתי שאין מנוס ממורים פרטיים."

לכתוב היא יכולת רק בקושי, ולכן עברה את בחינות-הבגרות בעליפה, גם את הבחינה בחיבור. בגיית לעצמי חיבור בראש, וסיפרתי אותו לבוחן."

את כל הבחינות היא סיימה בהצטיינות. כממוצע: 9.9. נוסף על לימודים היא קראה סיפרי פילוסופיה, הגות ויהדות, וגם נורא אהבתי לכתוב שירים. בהתחלה, כשהייתי קטנה, הייתי סגורה יותר, כתבתי על פרפרים ופרחים וקיש וחורף. בעיקבות כמה מיקרים שקרו לי, שזיעו עלי, אותי, התחלתי לכתוב גם על נושאים אחרים, רציניים יותר.

"אחד המיקרים שהכי זיעו עלי אתי היה של תינוק נכה, שהיה במוסד. הוא היה בן 3, ואני אימצתי אותו. הוא היה ממש במצב גרוע. כל יום חיברו לו לגוף

(המשך מעמוד 19) ומיד היא מוסיפה: "אבל זה היה רק כשהייתי ילדה. חוץ מזה, אף פעם לא ריחמתי על עצמי. הבנתי מהר מאוד שזה המצב שלי, ושאני צריכה להתמודד איתו ולחיות עם מה שיש. בן-יארם המרחם על עצמו לא מגיע לשום מקום. ואני לא עושה השוואות עם אחרים.

"אני חיה בלי קשר למה שקורה בחוץ. אני ריאלית, רואה את הרכבים כמו שהם, וחיה אותם. כל הזמן אני מסתכלת קדימה, הלאה, מהעבר אני רק לומדת. אף פעם לא בכיתי על המצב שלי."

מרי פעם היא מפסיקה לדבר, ילדים אחרים מהמוסד עוברים לידה, מתעניינים במעשיה ומשוחחים איתה. מדברים על ילדה שלא הסתדרה במוסד, שחזרה אחרי תקופה קצרה

להתאחד למען השלום!

היום לפני 40 שנה החליטה עצרת האו"ם על הקמת שתי מדינות, יהודית וערבית, בארץ הזאת. מדינת ישראל קמה. המדינה הפלסטינית, שעל הקמתה הוחלט, לא קמה עד היום. היא הותירה חלל ריק; חלל המתמלא במלחמות בשפיכות דמים, בשנאה, בגזענות. על כן הוכרז התאריך הזה כיום הסולידריות הבינלאומית עם בני העם הפלסטיני, ובתור שכזה מציינים אותו היום אנשים ברחבי העולם.

אנו אומרים: לא יתכן שלום, לא יתכן שלווה, לא יחיה לנו עתיד בארץ הזאת - כל עוד לא יזכה העם הערבי הפלסטיני להגשים את זכותו להגדרה עצמית, ולהקים את מדינתו העצמאית לצד מדינת ישראל.

בזאת אנו, חברי הנהלת הרשימה המתקדמת לשלום, קוראים לכל הכוחות המתנגדים לכיבוש וליסוף, לגזענות ולאפליה; אל הנהגות מפ"ם, ר"צ וחד"ש; ואל כל תנועות השלום ושוחרי השלום, המאורגנים והבלתי-מאורגנים - לשתף פעולה במאבק בלתי מתפשר למען שלום ישראלי-פלסטיני ולמען שוויון זכויות לכל אזרחי ישראל, מאבק שיתנהל בכל המקומות ובכל המשורים, בכנסת וברחוב, בכל תא מתאיה של החברה הישראלית.

הרשימה המתקדמת לשלום

ת.ד. 31109, ת"א.



קח ברווז הביתה

כל טוב סיני יגיע לביתך היישר ממטבחך של המסעדה הסינית "ברווז הזהב".

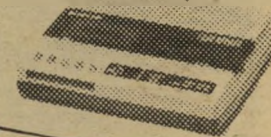


צלצל - 03-491873. האוכל בדרך.

אקורדיוניסטית

מארגנת שירה כציבור עם שיקופיות ומישחקי-חברה במסיבות תוכנית מיוחדת לימי-הולדת שלפון; 221017, תל-יאביב

מזכירה אלקטרונית



עם אפשרות הפעלה מרחוק

חיבור מזכירה לשני קווי טלפון

השכרה-מכירה

טל קוית בע"מ

אבן-גבירול 94, ת"א, טל. 241915, 230971

